

El bisbe, les monges i el convent

À

Berga és el poble més gran de la diòcesi de Solsona. El bisbe ho sap i hi treu el cap sempre que pot. Manresa és la ciutat més gran de la diòcesi de Vic (i amb l'eix és un moment...). No obstant això, els manresans tenim la sensació que al bisbe li costa deixar-se caure per aquí i que té poc interès en mantenir bones relacions amb la societat manresana. Ara bé, dit això, tampoc no estariem sent justos del tot si reduïssim el conflicte del convent de les caputxines del carrer Talamanca a un episodi més de l'històric desacord entre el bisbat i la ciutat o si ho atribuïssim a una dèria personal de l'actual resident al palau episcopal. Hi ha consideracions d'ordre més general que cal tenir molt en compte per entendre què està passant. Cal saber, per exemple, que Joseph Ratzinger (ara Benet XVI) va donar l'ordre de no desprendre's de propietats eclesiàstiques si no era absolutament necessari (o si no es tractava d'un molt bon negoci). Ordre que, fins on sé jo, mai no ha revocat l'actual Papa de Roma. Per altra banda, cal recordar que al Regne d'Espanya la majoria de béns immobles de l'església catòlica compten amb exempció fiscal absoluta i que, per tant, mantenir esglésies, convents, capelles o monestirs en desús o amb molt poc ús surt, als seus propietaris, de franc. Ens agradi o no, el bisbe defensa els interessos materials de la institució a la qual pertany, encara que aquests poden no coincidir amb els d'una comunitat religiosa concreta o amb els dels seus propis feligresos.

Les monges que encara viuen al convent de les Caputxines tenen dret a estar enfadades perquè l'autoritat eclesiàstica els ha passat pel damunt i els ha obligat a fer-se enrere d'una decisió que elles havien pres conscientment, convençudes que era la millor tant per a elles mateixes com per a la ciutat on la comunitat ha viscut els darrers quatre segles. Ara bé, aquestes són les regles de joc de l'empresa en la qual treballen, ja ho sabien. Per altra banda, el bisbat ha afirmat que es farà càrrec i tindrà cura de les monges i no tenim cap raó per pensar que això no serà així.

Més enllà dels afers interns de l'església catòlica que hauria de preocupar només els seus socis ?entre els quals no em compto? el que sí que ens hauria d'amoïnar és el futur d'aquest edifici i de l'hort-jardí adjacent. La proposta de la FUSSM d'ubicar-hi una residència d'avis i d'obrir físicament l'espai a la ciutat és excel·lent i seria difícilment explicable que el bisbat no es volgués asseure a parlar-ne; amb el comptador a zero, sí, però amb ganes de trobar la manera de fer possible l'únic projecte que actualment tenim sobre la taula. De tot es pot parlar i a tothom s'ha d'escoltar; l'única opció que ni la ciutat ni el bisbat es poden permetre és deixar sense ús un espai estratègic com aquest.